

Розділ 1

Поліна прокинулася від звуку будильника на мобільному телефоні й, не розплющуючи очей, простягла руку, торкнулася подушки поряд — Євгена вже не було.

«Пішов», — була її перша думка цього ранку.

Поліна знала, що він просто так не піде — залишить для неї записку, — і не помилилася. Хутко сковзнувши з ліжка, вона намацала ногами улюблені м'якенькі капці з мордочкою зайченяти, підійшла до столика. «Қохаю! Люблю та ще сто разів люблю! Твій Жека», — прочитала вона.

— І я тебе люблю! — прошепотіла й торкнулася губами аркуша, вирваного з її ж блокнота.

Жінка приготувала собі каву. Звичка розпочинати свій день із чашки міцного ароматного напою в неї з'явилася давно, ще відтоді, коли вона вирішила створити своє модельне агентство. Їй було лише дев'ятнадцять, і ті, хто не знав, що їй довелося пережити за такий короткий відтинок життя, Поліні тільки заздрили. Ще б! Така молода, а вже має свій стартовий капітал!

«Зараз у мене заздрісників іще більше, — подумала жінка, поволі попиваючи каву, — але тепер хоч є чому заздрити, а тоді, вісімнадцять років тому... Та що це я починаю ранок із неприємних спогадів? Як кажуть американці, “я сама себе зробила!” і з повним правом можу пишатися собою».

Поліну чекав насичений день: її модельна агенція «Ліна» готувала нову колекцію жіночого літнього одягу для показу в Лондоні. Залишався лише місяць, але далеко не все ще було готове. До того ж одна з моделей примудрилася зламати ногу серед білого дня на рівному місці, і тепер треба було терміново шукати їй заміну та підганяти під неї підготовлені для показу зразки. Поліна вже дала завдання своїй головній асистентці та подрузі Ларисі зайнятися пошуком підходящої дівчини, але поки що результату не було.

«Якщо брендовий одяг, який представило моє агентство, матиме успіх на показі, відкриються нові перспективи, — думала Поліна, переключивши думки на позитивні, — а це забезпечить надалі непогані заробітки».

Поліна намагалася ніколи не розпочинати новий день із поганих та сумних думок. Вона вже давно помітила, що тоді в неї все виходить і день минає результативно.

«Буду думати про Євгена, — ретельно вимивши чашку, вирішила вона. — Він — мій найкращий позитивчик, моє єдине кохання!»

Поліна повторила його ім'я кілька разів поспіль, вслухаючись в інтонацію свого голосу, і це слово звучало для неї як найпрекрасніша музика на світі. Вона кохала і була коханою, і від почуття неймовірного щастя їй хотілося злетіти над цим тлінним світом і з висоти пташиного польоту кричати: «Люди! Я люблю! Я щаслива!»

Для повноти щастя Поліні не вистачало одного маленького пазлика: Євген не був вільний. Чоловік, який підкорив її серце, був одружений, але вони точно знали, що залишилося потерпіти зовсім недовго. Через рік його син закінчить навчання в університеті, й ось тоді Євген зможе піти із сім'ї з чистою совістю. Син влаштується на роботу, а хворою дружиною опікуватиметься доглядальниця. Поліна з Євгеном домовилися, що квартиру він залишить дружині та переїде до її великого будинку. Також вони забезпечуватимуть її всіма необхідними ліками, оплачуватимуть консультації лікарів та гідний догляд. Євгеновому синові куплять окреме житло, щоб він міг мешкати самостійно.

Іноді Поліну починала мучити совість: як-не-як вона забирає чоловіка із чужої сім'ї, де дружина після автокатастрофи вже багато років може пересуватися тільки на інвалідному візку, але щастя... воно не вибирає, де йому оселитися. Цього разу воно прийшло до неї, Поліни, власниці відомої в місті модельної агенції, тридцятисемирічної жінки, яка пройшла тернистий шлях, перш ніж здобула своє жіноче щастя. Поліна вже не сподівалася, що колись зустрине того самого,

єдиного, від однієї думки про якого шумітиме в голові й шалено стукатиме серце. Вона ненавиділа чоловіків, і ніхто не мав права засуджувати її за це — надто багато лиха вони принесли в її життя.

— Геть сумні спогади! — сказала собі Поліна, кинувши погляд на своє відображення в дзеркалі.

На неї дивилася красива, доглянута жінка в розквіті сил, худорлява, ні грама зайвої ваги, з виразними очима, тонкими рисами обличчя, природними, у міру пухкими губами. Поліна поправила світло-русяве волосся, яке не знало фарби, і залишилася задоволена собою.

— Полінко, уперед! — сказала вона, усміхнувшись до свого відображення. — На тебе чекають робота й успіх! Інакше ніяк!

Розділ 2

День видався важким, і надвечір, коли Поліна повернулася додому, ранковий заряд позитивом було вичерпано повністю. Цілоденна біганина, та ще й у туфлях на високих підборах, далася взнаки: ноги були важкі, немов пудові гири. Увійшовши до будинку, Поліна одразу ж зняла туфлі й, прихопивши рушник, попрямувала до ванної кімнати. Змивши весь денний негатив, стала почуватися трохи краще. Вона сіла на улюблений зручний диван, підігнала під себе ноги. Навколо неї лише стіни, мовчазні свідки її самотності. У будинку — німа тиша.

«І словом обмовитися нема з ким», — сумно подумала Поліна.

Вона страшенно не любила вечори. Їх настання нагадувало про те, що в цьому великому світі в неї немає нікого. Вона одна! Навіть тоді, коли в її житті з'явився Євген, самотність не хотіла покидати стін цього будинку. Її коханий чоловік був одружений і своєю присутністю скращував її самотність лише раз на тиждень. Решту часу в цих стінах жили смуток і відчуття непотрібності. Від ранкового настрою не залишилося і сліду. Думки про те, що в цей час її коханий поруч із дружиною, уперто не відпускали, навіювали непереборний сум, і Поліні вже не хотілося літати над тлінним світом, кричати на весь голос про своє кохання. Три роки вони разом. І лише один день на тиждень належить їй, усі інші дні — чужі. Євген Сергійович Нужний, директор невеликого цементного заводу, мав досить скромний оклад і був старший за Поліну на десять років. Цей непоказний на вигляд чоловік із округлим животом і до того ж не вільний зумів викликати в ній найщиріші почуття.

— Любов зла, — жартувала Поліна, коли її подружка Лариса підсміювалася з неї.

Поліна не була обділена увагою чоловіків. На самодостатню симпатичну жінку западали і гарні, і багаті, і два в одному. Але ким вони були для Поліни? Порожнім місцем! Їй подобалося опановувати їхніми серцями, спочатку помучивши як слід, щоб потім, коли вони були готові цілувати її сліди, легко відшити й спостерігати

за їхніми душевними муками. Вона не вважала себе стервом, хоча це слово давно вже приклеїлося до неї. Поліна знала одне: ніхто з оточення не може засуджувати її поведінку, оскільки вони не знають, що вона має на це повне право. Вона ненавиділа чоловіків, і зв'язок із ними був не чим іншим, як жіночою помстою. Поліна отримувала моральне задоволення від флірту, який переходив у серйозніші стосунки. Так думали чоловіки, яким вона дарувала надію. Вони навіть не здогадувалися, що були просто маріонетками в гарних ручках своєї обраниці, коли намагалися максимально задовольнити її в сексі. Вона хотіла ще більшої розкутості та неодноразових шалених оргазмів за ніч, і чоловіки вправлялися як могли, щоб потішити багату вибагливу красуню. Кожен із них хотів чимось здивувати Поліну, і вона часто отримувала від шанувальників дорогі подарунки. Найчастіше це були прикраси з діамантами. Поліна приймала презенти від своїх залицяльників, а розлучившись із ними, не мала звички повертати назад, але й сама їх не носила. Подаровані коштовності були потрібні їй для іншої справи. Її обранці навіть не підозрювали, що підступна жінка, награвшись із ними й відчувши, що вони повністю у її владі, швидко знаходила вагомий привід розлучитися. Іноді вона вдавалася до хитрощів, найнявши повію, щоб застукати обранця на гарячому. Ніхто з них не залишив найменшого сліду в її душі, і вони навіть не здогадувалися, що Поліна взагалі не пам'ятала їхніх імен. Все,

що було в минулому, вона вважала за краще залишити позаду й ніколи туди не повертатися, хоча були дні, які вона не мала права забувати.

Поліна налила собі келих вина, вийшла з ним надвір. Перебувати в будинку наодинці було нестерпно, особливо вечорами, і вона любила посидіти з келихом у руці у дворі на лавці-гойдалці. Легке похитування та кілька ковтків червоного вина трохи заспокоювали її. Поліна спеціально встановила лавку в такому місці, звідки можна було спостерігати захід сонця, перебуваючи в тіні від сусіднього будинку. День повільно скочувався до горизонту, рожеве коло сонця забарвило нечисленні хмарки в прегарний пурпуровий колір.

«Щодня неповторний, він іде раз і назавжди, щоб більше не повернутися», — сумно подумала Поліна.

Вона не любила повертатися в минуле навіть у думках, вважаючи, що це лише обтяжує життя, але пам'ять зберігає навіть те, про що не хочеться згадувати, і час від часу, незалежно від бажання людей, дістає щось зі своєї глибини. Так було й у Поліни. Сьогодні вона чомусь згадала той час, коли мала великий акваріум із рибками. Він з'явився в її будинку як предмет заспокоєння й упорядкування почуттів. Хатня робітниця не мала жодного уявлення про догляд за ним, і Поліна поклала ці обов'язки на садівника дядька Василя. Чоловік, який приходив двічі на тиждень доглядати зелену територію садиби та дворик, охоче погодився. Деякий час Поліна справді отримувала

заспокоєння, коли після робочого дня тривалий час спостерігала за плавними рухами рибок, але це не рятувало її від вечірньої самотності. Згодом жінка почала розмовляти з мешканцями акваріума, проте вони виявилися не найвдячнішими слухачами: байду-же подивившись на свою господиню, рибки ховалися у водоростях — вони жили своїм життям і до хазяйчиних проблем їм не було жодного діла. Проте Поліна продовжувала розповідати їм про минулий день, ділитися думками. Якось вона зайшла до зоомагазину й побачила дівчинку років семи, яка зі сльозами на очах умовляла маму купити їй акваріум із рибками, але жінка сказала, що таких грошей у них немає і ніколи не буде. Поліна підійшла до неї і сказала:

— Вибачте, я випадково почула прохання вашої дівчинки. У мене є хороший акваріум, але його нема кому доглядати, тож я можу подарувати його вам.

Поліна досі пам'ятала, як спалахнули радістю очі дівчинки, як вона з благанням подивилася на свою матір і, почувши її «ми були б вам дуже вдячні», кинулася до Поліни, обійняла її і сказала: «Дякую, тітонько! Ви найкраща тітонька світу!»

Ніхто не помітив, як зблідла Поліна від дитячого дотику, як нервово прикусила нижню губу. Того ж дня вона надіслала подарунок дівчинці, а звичка розмовляти із собою так і залишилася.

«Колись я заведу собі собаку!» — часто думала Поліна.

Так було до того часу, як три роки тому вона зустріла своє кохання. Думка завести домашнього улюбленця відпала сама собою — Євген мав алергію на шерсть тварин.

— Чоловік набагато кращий, ніж собака, — сказала собі Поліна, хоча їй було шкода розлучатися зі своєю мрією.

Сонце вже майже повністю сховалося за горизонтом, і тільки рожеве небо нагадувало про день, що минув.

«Ще один день без нього, — сумно подумала Поліна, — але й у цьому є щось хороше — відстань до нашого спільного життя скоротилася ще на одну добу».

Поруч із нею мовчки лежав мобільник. За цілий день Євген так і не зателефонував їй жодного разу. Втім, Поліна й не сподівалася. Як же, вдома дружина, її не можна хвилювати.

— А мене можна! — промовила вона й поставила порожній келих поруч із мобільником. — Міг би сходити по хліб абощо, щоб мати змогу зателефонувати та сказати хоча б кілька слів!

Поліна піднялася, взяла телефон і келих. Потрібно було повертатися до будинку, де довкола тільки німі, байдужі стіни. Поліна увімкнула телевізор, ішов якийсь серіал, але вона не могла зосередитися й зрозуміти, хто кого любить і кого зрадила героїня фільму. Від мобільника, що ожив, у Поліни радісно стрепенулося серце.

«Жека!» — була перша думка.

Вона помилилася — дзвонила Лариса.

— Вітання! — сказала подруга. — Що поробляєш?

— Байдикую, — сумно відповіла Поліна.

— Значить, твого Жеки немає і ти в гордій самоті?

— Типу того.

— О! Мені зовсім не подобається твій настрій.

Хочеш, я приїду до тебе? Просто зараз! Можемо провести вечір за чашкою чаю та приємним спілкуванням.

— Ларко, ти справжня подруга, але... Не треба до мене їхати, я страшенно стомилася і хочу сьогодні раніше лягти спати.

— Як скажеш... — у голосі подруги було чути образу. — Хотіла якнайкраще, а вийшло як завжди.

— Ну, що ти, моя хороша! Не гнівайся на мене! Завтра вранці побачимось на роботі. Обіймашки?

— Добре, до завтра. Обіймаю! — сказала Лариса й попрощалася.

Лариса з'явилася в житті Поліни близько чотирьох років тому. До цього Поля так була зайнята своїм модельним бізнесом, що не мала часу заводити подружок. Якщо й був вільний час, то тільки для чоловіків, та й то з певною метою. Сталося так, що Поліна настільки зашилася з роботою, що без надійного помічника ніяк не могла обійтися й дала оголошення в місцеву газету. Зайняти посаду адміністратора з гарним окладом у відомій модельній агенції виявилось багато охочих, але ніхто з них не мав відповідного

досвіду роботи, а Поліні був потрібен саме такий. В останню годину співбесіди, коли Поля вже втратила всяку надію, прибігла захекана жінка років сорока.

— Я не запізналася? — спитала вона, на ходу поправивши яскраво-руде волосся.

— Ви записані? — стомлено запитала її Поліна.

— Ні, але мені здається, що я можу вам підійти! — упевнено заявила жінка, і з'ясувалося, таки мала рацію.

Лариса мала відповідну освіту й, головне, досвід роботи. До цього вона працювала в іншому місті, але переїхала, щоб доглядати свою хвору матір, тож Поліна прийняла її в агентство з випробувальним терміном. У перші ж місяці жінки порозумілися й потоваришували. Лара стала подругою Поліни, другою в її житті. Першою, надійною та вірною, колись була Жанна, з якою вона не один рік товаришувала в інтернаті.

— Ех, Жанночко! — промовила Поліна, лягаючи в ліжку. — Де ти зараз? І як склалося твоє життя?

Вночі Полі спалося погано. Як вона не любила повертатися думками в минуле! Але спогади про вірну подругу розтривожили її і заважали заснути. Вони не бачилися майже два десятки років, а колись дали клятву завжди і всюди підтримувати одна одну. Але життя таке непередбачуване! Воно любить вносити свої корективи до людських планів, і не завжди вони збігаються з намірами та мріями людей.